17 september 2013: ilja

Een bijzondere dag vandaag! Een dag waar toeval een grote rol heeft gespeeld. Maar laat ik bij het begin beginnen. In de ochtend staan we op tijd op om onze Australische vrienden uit te zwaaien. We hebben gezamenlijk ontbijt en nemen dan afscheid van elkaar, wij blijven hier nog even terwijl zij verder reizen door de omgeving met hun eigen chauffeur.

Hun wilde verhalen over het huren van een elektrische scooter werkten aanstekelijk op ons en we besluiten de omgeving maar eens op die manier te gaan verkennen. We gaan het dorp in en al snel vinden we een shop waar erg mooie scooters buiten staan. We willen het ding huren en bedingen dat we voor 60 yen een halve dag er gebruik van kunnen maken. Remco moet zijn paspoort afgeven, 500 borg betalen en een of ander Chinees contract tekenen. ja ben gekke Henkie niet! ik wil weten wat daar staat natuurlijk. aangezien de vrouw slechts een paar woorden Engels spreekt, geeft ze het op en kunnen we zonder ondertekening op pad. Het paspoort moet wel daar blijven. remco verzekert haar ervan dat hij met een knokploeg langs gaat komen als ze hem kwijtraakt en de goede vrouw laat zien waar alle paspoorten worden bewaard. nou ja vooruit dan maar.

Je moet weten dat het bereik van zo'n scooter normaal 50 kilometer is maar zij hadden er 1 die 70 km ver kon. Het was een prachtige witte Holleeder scooter. Wat een fantastische dingen zijn dat zeg! Fluisterstil zodat je gewoon een normaal gesprek met elkaar kunt voeren tijdens de rit (voor zover wij natuurlijk normale gesprekken voeren ;-)). Jut en jul op de scooter door het landschap van Dali, kun je voorstellen? We hebben heel wat bekijks en Remco voelt zich wel een beetje the men! We komen door heel wat dorpjes met lokale minderheden en zien geregeld ook dezelfde fietsers op ons pad. We eten wat langs de weg, iets wat lijkt op een knakworstje, een sateetje en wat groen aan een stokje en de magen hebben weer een bodem om verder te gaan! De route langs het meer is prachtig. Ondanks het feit dat onze scooter 70 kilometer kan afleggen besluiten we na zo'n 30 kilometer weer terug te gaan, je weet het maar nooit!! Geen zin om langs de weg te komen staan met een lege accu. We pakken de doorgaande weg terug met de nodige stops voor fotos en film.

We brengen de scooter terug en we krijgen keurig paspoort en geld terug. We hadden natuurlijk wel even fotootjes van de scooter gemaakt voordat we op pad gingen, voor het geval dat.....

Het toevalverhaal begint in de avond. We gaan op pad om wat te eten. Remco wil wat gaan eten in het dorp terwijl ik liever bij het hostel blijf. Omdat Remco graag een behoorlijk maal wil besluiten we om bij de pizzeria om de hoek te gaan eten. Zodra we onze hoofden om de hoek steken zien we dat het vol zit met mensen uit ons hostel. We vargen of er iets bijzonders aan de hand is en de bazin wordt er bij geroepen. Zij vertelt ons dat het een speciale avond is waarbij zij mensen hebben uitgenodigd om aan tebschuiven bij hun allereerste westerse avondbuffet. Omdat er nog wat plaats over is vraagt ze of we mee wilen doen. Nou graag zeggen we, ik vraag wat de kosten zijn en ze zegt, het kost niets het is gratis! Dit is onze eerste try-out dus..... Alleen de drankjes moet je wel zelf halen bij het hostel. Nou dat was natuurlijk nietbtegen dovemansoren gezegd. Nederlanders en gratis! Wij halen een biertje bij het hostel en schuiven aan tafel. Terwijl Remco aan het filmen is wordt ik aangesproken door Devin. Hij vraagt of we mee willen doen met een avondje pokeren voor het goede doel. Kosten 20 yen. De winnaar kan 200 yen besteden bij het hostel. Maar ik kan helemaal niet pokeren zeg ik, geeft niet we helpen wel! Ok ff overleggen met Rem. Het buffet wordt geopend en iedereen valt aan. Het was overheerlijke kost, schnitzel, salade, pasta, heerlijke citroentaartjes, citroenyoghurt, meloen, pizza en nog veel meer! We aten zowat onze vingers erbij op. Wat een feestmaal! Na het eten lopen we met z'n allen naar het hostel waar het pokertoernooi begint. Remco gaat filmen en ik doe mee! Na een korte uitleg word ik aan tafel gezet bij Sarah, Steve, Hilda en een jongeman waarvan ik de naam niet meer weet. Het gaat me nog redelijk af en ik weet 2 anderen eruit te spelen maar moet als derde de tafel helaas verlaten. Terwijl we pokerden kreeg ik de achtergrond te horen van het project waarvoor we speelden. Het is een organisatie die zich inzet voor de weeskinderen in o.a. De grensstreek met Tibet. Ahhhh! We hebben een project voor een documentaire! We vragen of we morgen langs mogen komen voor een interview en of we ook wat mogen filmen. We zijn van harte welkom. Ligaya, de managing director vertelt ons hoe we er moeten komen en we spreken af om in de ochtend even langs te gaan. Het is inmiddels al een uur of 11 en we besluiten om richting onze kamer te vertrekken. Een beetje nerveus zijn we ineens want we moeten natuurlijk wat voorbereiden hiervoor. De adrenaline schiet door ons heen maar we besluiten toch om dat maar morgenochtend te gaan doen, dan zijn we net wat frisser. Het duurt toch nog wel even voordat we in slaap vallen..... Wat gaat morgen brengen?